

Хаджи Илия. Тъй!

Павелъ. Да, тате, този човѣкъ тѣй разсипа военщината, че вече нѣма да се намѣри младъ човѣкъ, който да стане воененъ.

Хаджи Илия. (Очуденъ). Въ Русия?

Павелъ. Тамъ. И всичко това излѣзе отъ едно село. И да кажешъ този човѣкъ не е нѣкой си отритнатъ отъ свѣта, както ти казваше за ропоглавцитѣ у насъ, когато ме изключиха отъ гимназията, а е човѣкъ и богатъ, и ученъ. И при това дворянинъ: Той е графъ.

Хаджи Илия. Графъ! Какъвъ е този графъ? Като графъ Игнатиева ли? Ти знаешъ графъ Игнатиева, на ли? Такъвъ виденъ, виденъ човѣкъ!

Павелъ. (Само погледва баща си).

Хаджи Илия. Не ще е саламъ тогазъ този твой графъ, щомъ е противъ военнитѣ. И право, по струва ми се, че ти се шегуващъ.

Павелъ. Ще видишъ, като си подамъ още утрѣ оставката.

Хаджи Илия. Ами паритѣ, дѣто царщината харчи по тебе цѣли двѣ години.

Павелъ. За това не съмъ отговоренъ.

Хаджи Илия. Какъ тѣй! Ще откажешъ ли, че е харчено по тебе?

Павелъ. Азъ издържахъ конкурсъ — пратиха ме. Тогава мислѣхъ другоаче, сега — друго мисля. Нѣма да правя онова, което е противно на моята воля. Пъкъ най-сетнѣ, ако настояватъ, ще имъ върна паритѣ — туй то!

Хаджи Илия. (Гледа вмисленъ сина си).

Павелъ. Какво ме гледашъ тѣй?